

РЕШЕНИЕ

№ 12710

гр. София, 10.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **970** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение от 30.11.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 9468/2024 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 9-ти състав е отменил Наказателно постановление (НП) № 771360-F756498/27.05.2024 г. , издадено от началника на отдел „Оперативни дейности“ - С., Дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ към Националната агенция за приходите (НАП), с което на „ИНТЕРЦИТРУС“ ООД, с ЕИК:[ЕИК] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 20 108.00 (двадесет хиляди сто и осем) лева за административно нарушение по чл.127и, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във вр. с чл.8, ал.1 от Наредба № Н- 5/29.09.2023 г. за условията и реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск (СВФР) на територията на Република България, във вр. с чл.278б, ал.3 от ДОПК.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от административнонаказващия орган (АНО) чрез процесуалния му представител - юрк. Й., с искане

да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и за допуснати съществени процесуални нарушения-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр.чл.63в от ЗАНН, аргументирани с доводи, че мотивите в решението на СРС са в противоречие с основни принципи в правото, които не би следвало да бъдат променяни, допълвани, а разширеното им тълкуване било недопустимо. Отговорността на юридическите лица била обективна и безвиновна, поради което не следвало да бъде обсъждана субективната страна на нарушението. Небрежността не била извинение и не следвало да се дава възможност, конкретно лице да не изпълни задължение, съответно да не понесе административно-наказателната отговорност. Налице било и противоречие в мотивите на решението, като първоначално съдът приел, че дружеството е нямало информация за датата на превоза, а впоследствие цитирал и приел, че стоката е пристигнала един ден по-рано от договореното за 06.02.2024 г. Оспорват се изводите на СРС, че наложената санкция е прекомерна, непропорционална, противоречаща на правото на Европейския съюз. В тази връзка сочи, че санкцията не е фиксирана в абсолютно определен размер, а е функция от данъчната основа на превозваната стока, т. е. предвиден е ред за индивидуализирането ѝ в зависимост от обстоятелствата на всяко конкретно нарушение и обществената му опасност. При определяне на имуществената санкция следвало да се има предвид и високата обществена опасност на деянието, доколкото с недекларирането предварително на превоза на СВФР се възпрепятствала възможността за осъществяване на фискален контрол от органите по приходите върху движението на СВФР на територията на страната при условията на Глава П. „а“ от ДОПК.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът, чрез процесуалния си представител - юрк. Й. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Оспорва и искането за отправяне на преюдициално запитване. Пзовава се на постановените множество решения във връзка с процесната разпоредба от СРС и АССГ. Оспореното решение на СРС било първото съдебно решение, което разглеждало санкцията във връзка с нейната съразмерност и непропорционалност. Законодателят ясно определил санкцията в размер на 40% от стойността на стоката, като бил взел предвид и практиката на СЕС и на съдилищата в България. При условията на евентуалност, ако съдът отхвърли жалбата, прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение

Ответникът „Интерцитрус“ ООД, чрез процесуалния си представител адв. Г. моли за

отпращане на преюдициално запитване относно спазване на принципа на пропорционалност при фиксирана санкция за твърдяното нарушение- 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност. По същество моли за отхвърлянето на жалбата и за присъждането на направените по делото разноски.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че на 05.02.2024 г., в 11:00 часа на адрес: [населено място], [улица], Столична община - [населено място], инспектори по приходите към НАП извършили проверка на място за получаване и разтоварване на СВФР с количество от 19 278.00 кг. -зелени лимони („citrus aurantifolia, citrus latifolia”), във връзка с осъществено вътрешно-общностно придобиване (ВОП) на стоките по силата на Протокол № 060702942295_1/05.02.2024 г., съставен на ГКПП „О.“ от служителите на НАП, с получател - дружеството „Интерцитрус“ ООД. При проверката било установено, че на 29.01.2024 г. в 4:29 часа представляващият дружеството „Интерцитрус“ ООД адресирал електронен имейл до „Артелог“ ЕООД, представлявано от С. Т. Т. (управител). С този писмен имейл е било поискано, след намиране на подходящо транспортно средство и след натоварването му от Х. (Кралство Н.) за Република България със стоката - „зелени лимони“ (закупени от „ИНТЕРЦИТРУС“ ООД), свидетелят Т. да го информира (в обратен отговор) за необходимите данни за предварителното получаване от НАП на УНП (уникален номер на превоза). Водачът Т. Т. Т. превозил от Кралство Н. към Република България с товарен автомобил - МПС „Волво“ с рег. [рег.номер на МПС] и с ремарке с рег. № Х 0936 ЕМ количество от 19 278.00 кг (на обща стойност 25 704.00 евро или 842 844.44 турски лири) хранителна стока - пресни зелени лимони („citrus aurantifolia, citrus latifolia”). Същият влязъл, в по-ранен момент преди края на предвидените и договорени дни на превоза, с товарния си на 05.02.2024г. (понеделник) в 04:07 часа на ГКПП „О.“, въпреки че е следвало да

достави стоката с навлизането му в страната през ГКПП на 06.02.2024 часа (вторник). Управителят на „Интерцитрус“ ООД не е бил уведомен своевременно както от превозвача, управляващ логистичната фирма, договаряща превоза на лимоните, така и от водача на товарния автомобил, че последният е навлязъл с камиона на българска територия по-ранно от предвиденото и уговореното. Управителят на „Интерцитрус“ ООД не успял да получи УНП от НАП и да декларира стоката предварително до влизането на транспортното средство на 05.02.2024г. на територията на Република България, доколкото превозът изпреварил крайния ден на предвидената за 06.02.2024г. доставка.

На 16.02.2024 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за извършено от дружеството нарушение по чл. 127и, ал. 1 от ДОПК, а въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

За да отмени НП, СРС е приел, че неправилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството за твърдяното административно нарушение, тъй като са били налице извинителни обективни причини пред санкционираното дружество „Интерцитрус“ ООД за невъзможността да декларира предварително инкриминираната стока, за да получи от НАП съответен УНП. Приел е, че обективната невъзможност на Н., в качеството му на управител на санкционираното дружество да влияе на факти и обстоятелства, извън неговото съзнание и воля, не се квалифицира като административно нарушение, независимо че за неговото извършване не се изисква вина. Освен това е приел, че имуществена санкция в размер от 20 108.00 лева е прекомерна, значителна, непропорционална и противоречаща на правото на Европейски съюз.

Преди всичко АССГ сочи, че при издаването на НП са били допуснати съществени процесуални нарушения, които са обуславяли отмяната му на формално основание, по следните съображения:

В АУАН и в НП не са посочени датата и мястото на извършване на нарушението. Посочени са дата и мястото на извършване на проверката-05.02.2024г., в 11:00 часа на адрес: [населено място], [улица], Столична община - [населено място], т.е. времето и мястото на констатиране на нарушението и установяване на нарушителя. В АУАН и в НП не са записани датата, когато се приема, че нарушението е извършено, както и мястото на извършване на нарушението, което противоречи на изискванията на чл.42, ал.1, т.3 и чл.57, ал.1, т.5, предл. 2 и 3 от ЗАНН.

Отделно от това следва да се съобрази, че посочената за нарушена разпоредба на чл. 127и, ал. 1 от ДОПК гласи: „При превоз на стока с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава – членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобивачият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за всеки отделен превоз до влизане на транспортно средство на територията на страната и потвърждава получаването на стоката най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането ѝ на мястото на получаване/разтоварване“. Според чл. 8, ал. 1, изр. 1 от Наредба № Н-5 от 29.09.2023 г. за условията е реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България, с която е направена привръзка от актосъставителя и АНО, при всеки отделен превоз на стоки с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава – членка на Европейския съюз (ЕС), и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобивачият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на СВФР предварително декларира данни за превоза до влизане на транспортно средство на територията на страната. В случая в АУАН и в НП са описани стоките и техният получател, но не е посочено от къде е започнал превозът на тези стоки, респ. дали това е държава – членка на ЕС, а това е елемент от фактическия състав на цитираните по-горе, като нарушени, норми. Поради това АССГ намира, че в АУАН и в НП описанието на нарушението е непълно, с което допуснато друго нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В АУАН и НП е прието, че липсват данни за „предварително деклариране на превоза“ на СВФР, но не е посочено пред кого се дължи това деклариране – дали пред ЦУ на НАП или ТД на НАП - С. (според седалището на задълженото лице) или пред ТД на НАП според мястото на влизане на транспортното средство на територията на страна (в случая: ГКПП – О.). В крайна сметка при формулиране на конкретното административнонаказателно обвинение не е посочено и изпълнителното деяние на нарушението - какво е направил или не е направил нарушителят, респ. в какво се състои бездействието му. Не е изяснена причината, поради която липсват данни за „предварително деклариране на превоза“.

Допуснатите множество съществени процесуални нарушения, влияят пряко върху яснотата на повдигнатото административнонаказателно обвинение и рефлектират върху правото на защита на наказаното лице. Неяснотата относно датата и мястото на извършване на нарушението, изпълнителното му деяние и обстоятелствата, при които е извършено твърдяното нарушение

водят до ограничаване правото на защита на санкционираното лице. Спазването на посочените изисквания служи за очертаване кръга на доказателствено-релевантните факти, за преценка правилността на правната квалификация на нарушението, за гарантиране на възможността на нарушителя да упражни своето право на защита в производството в пълен обем. По тези съображения НП е подлежало на отмяна на формално основание.

При установеното формално основание за отмяна на НП, отправянето на преюдициално запитване не е обуславящо за изхода на спора, предмет на делото.

Въпреки това за пълнота на изложението, следва да се посочи, че се споделят съображенията за на въззивната инстанция за нарушение на принципа за пропорционалност в случая. Предвидената за процесното нарушение в чл. 278б, ал.3 от ДОПК имуществена санкция е с фиксиран размер за всички нарушения по чл.127и, ал.1 от ДОПК – „в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, но не по-малко от 5000 лв.“ Ограничението от 500 лева касае единствено случаите, в които 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока са по-малко от 500 лева и не предоставя съдържателно възможност за преценка за пропорционалност през призмата на характера и тежестта на конкретното нарушение, като се отчете механизма на извършване на нарушението, причините довели до извършването му, както и всички останали смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Обстоятелството, че отговорността на юридическите лица е обективна, не означава, че причините, които са довели до извършване на нарушението са без значение при преценката на тежестта на нарушението с оглед на неговата обществена опасност и че не могат да бъдат ценени като смекчаващи отговорността обстоятелства. Именно по тези съображения те са и изследвани от въззивната инстанция, макар и използваният изказ да е до известна степен непрецизен и да дава основание на касатора неправилно да твърди, че СРС е преценил субективната страна на нарушението, което не е така. Дължимо е да се посочи още, че според АССГ, в настоящия му състав, фиксираната в 278б, ал.3 от ДОПК имуществена санкция не обуславя автоматично отмяна на НП, а е дължима преценка за характера и тежестта на конкретното нарушение през призмата на посочената санкция. За да е възможно осъществяването ѝ от съда обаче, нарушението следва да е описано в необходимата конкретика, като се изясни механизмът на осъществяване, причините за извършването му, както и всички други смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. В случая всички тези обстоятелства липсват в АУАН и в НП. При липса на обстоятелствата, които

позволяват да се направи извод, че санкцията в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока - 20 108.00 лева в случая е пропорционална на характера и тежестта на нарушението, НП е подлежало на отмяна и на това основание, какъвто е и постановението от СРС резултат.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3, вр.чл.63д, ал.1, предл.2-ро ЗАНН, ответникът има право на разноски. Правото е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). Доказаните разноски са в размер на 2400 лева-заплатено адвокатско възнаграждение, с ДДС. Основателно е при това положение възражението на касатора за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение. При определяне на размера на адвокатското възнаграждение, АССГ съобразява размера на наложената имуществена, но най-вече фактическата и правна сложност на делото, обема на осъществена защита, която в голяма степен преповтаря доводите пред СРС. Съобразява и задължителните за националните юрисдикции тълкувателни разяснения по правилното приложение на правото на ЕС, дадени с решението по дело C-438/22 на СЕС, че чл. 101, § 1 ДФЕС, във вр. с чл. 4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в чл. 101, § 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Следователно, приетата в приложение на уредената в чл. 36, ал. 2 ЗАдв законова делегация от Висшия адвокатски съвет като съсловна организация на адвокатите в Република България Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не обвързва съда при определяне на съответното на действително положените процесуални усилия по делото адвокатско възнаграждение. При осъществяване на преценката относно размера на дължимото адвокатско

възнаграждение за осъщественото от пълномощника (адвокат) на страна в процеса процесуално представителство съдът следва да съобрази действителната правна и фактическа сложност на всяко конкретно дело и качеството и обема на осъществената защита. В тази връзка и по изложените по-горе съображения, АССГ- XII касационен състав приема за обоснован и справедлив размер на възнаграждението в касационното производство сумата от 1000 лева, която се присъжда с ДДС-1200 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30.11.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 9468/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите- [населено място] да заплати на „Интерцитрус“ ООД, с ЕИК:[ЕИК] сумата от 1200 (хиляда и двеста) лева, разноси по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: